

Sygn. akt XI W 10515/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Katarzyna Zielińska – Kupczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2015 r.

sprawy **M. S.**

syna S. i J. z d. M.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 21 stycznia 2014 r., o godz. 22:10 na ul. (...) w W., kierując pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD.

tj. za wykroczenie z art. 92a KW w związku z § 27. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych /Dz. U. Nr 170 poz. 1393/,

I. obwinionego **M. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, a na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty.

sygn. akt XI W 10515/14

UZASADNIENIE

Sąd w sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2014 roku o godzinie 22:10 M. S., kierując samochodem marki F. o numerze rejestracyjnym (...), jadąc ulicą (...) w W., nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h”, przekraczając dozwoloną prędkość o 27 km/h. Zdarzenie to zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości MultaRadar CD.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatki urzędowe (k. 1-3, k. 12, k. 13), dokumentację fotograficzną (k. 4), świadectwo legalizacji (k. 5), wezwanie (k. 6), zwrotne poświadczenie odbioru (k. 7), informację z Urzędu (...) W. wraz z wnioskiem o wydanie dowodu osobistego (k. 41-43), dokumentację fotograficzną (k. 53).

M. S. w chwili czynu miał 42 lata. Brak jest w sprawie bardziej szczegółowych danych osobowo-poznawczych (notatka urzędowa k. 12, dane osobowo-poznawcze zawarte we wniosku o ukaranie k. 17).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wyrokiem nakazowym z dnia 13 marca 2015 roku (sygn. akt XI W 10515/14), skazał obwinionego za zarzucany mu czyn i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł, a także zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 100 zł (k. 20).

Sprzeciw od wyroku nakazowego złożył obwiniony (k. 35).

Zarówno w toku czynności wyjaśniających jak i w postępowaniu sądowym obwiniony nie złożył wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd za wiarygodne uznał dowody w postaci dokumentów: notatek urzędowych (k. 1-3, k. 12, k. 13), dokumentacji fotograficznej (k. 4), świadectwa legalizacji (k. 5), wezwania (k. 6), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 7), informacji z Urzędu(...). W. wraz z wnioskiem o wydanie dowodu osobistego (k. 41-43), dokumentacji zdjęciowej na CD (k. 53). W ocenie Sądu wiarygodność tych dowodów nie budziła wątpliwości. Żadna ze stron w toku czynności procesowych również nie podważała autentyczności tych dowodów i informacji w nich zawartych. Należy w tym miejscu podkreślić, że porównując dokumentację zdjęciową wykonaną przez fotoradar z tą znajdującą się we wniosku o wydanie dowodu osobistego, stwierdzić należy, że samochodem w chwili wykroczenia kierował bez żadnych wątpliwości obwiniony. Nadto, na co wskazuje świadectwo legalizacji, brak było jakichkolwiek podstaw do podważania prawidłowości wykonanego pomiaru.

Sąd po dokonaniu analizy materiału dowodowego uznał, że M. S. dopuścił się tego, że w dniu 21 stycznia 2014 roku, o godzinie 22:10, na ul. (...) w W., kierując pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD. Czyn ten wypełnił znamiona wykroczenia określonego w art. 92a kw, zgodnie z którym, kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Na podstawie materiału dowodowego ustalono, że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h, fakt ten został zarejestrowany przez fotoradar, który posiadał właściwe świadectwo legalizacji. Materiał dowodowy dał również podstawy do stwierdzenia, że kierowcą pojazdu w trakcie wykroczenia był obwiniony, co bez wątplenia wynika z porównania materiału fotograficznego.

Zdaniem Sądu obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu działając z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Jest on osobą dorosłą, znającą przepisy ruchu drogowego, zobowiązaną do ich przestrzegania, a co za tym idzie do przestrzegania znaków drogowych. Miał więc pełną świadomość ciężących na nim obowiązków wynikających z tych właśnie przepisów ruchu drogowego. Mimo jednak obowiązywania w miejscu wykroczenia ograniczenia prędkości, obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego i przekroczył dozwoloną prędkość, dopuszczając się wykroczenia.

Sąd nie miał również wątpliwości, co do szkodliwości społecznej czynu obwinionego. Zważyć należy, że przepisy ruchu drogowego mają m. in. na celu zapewnienie bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym. Nieprzestrzeganie przez kierującego pojazdem mechanicznym obowiązujących go na drodze publicznej znaków drogowych prowadzić może do niebezpiecznych, często tragicznych w skutkach zdarzeń.

Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 zł. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, a także bierze pod uwagę zasady prewencji zarówno indywidualnej jak i ogólnej.

Orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 zł opłaty. Zdaniem Sądu nie było podstaw do rozważania możliwości zwolnienia obwinionego od kosztów sądowych w sprawie.